

det for vent og se-strategien, og lad mig give et par eksempler.

For det første: Socialdemokratiet vil øge det offentlige forbrug med 4 mia. kr. årligt, men den eneste kilde til finansiering er at undlade at give skattelettelser. Det er jo nonsens. Man får jo ikke flere penge ved ikke at give penge væk, der ikke er der. Hvordan vil S gøre det? Her må vi bare vente og se.

Punkt 2: Socialdemokratiet vil have en større offentlig sektor, men hvor mange offentligt ansatte skal der til? »Det vil jeg heller ikke sige«, siger fru Helle Thorning-Schmidt i Jyllands-Posten den 11. april 2006. Ja, vent og se.

Punkt 3: Socialdemokraterne vil overholde skattestoppet, også selv om hjertet ikke helt er med. Men alle de partier, der støtter Socialdemokraterne, er lodret imod. De vil i stedet øge skatten på boliger. Den debat parkerer Socialdemokratiet hos en skattekommission, som vi ikke må høre mere om. Ja, vent og se. Som Socialdemokratiets formand, fru Helle Thorning-Schmidt, selv har sagt om det socialdemokratiske projekt: Det skal nok komme, men vi bestemmer selv tempoet.

Kun få undrer sig højlydt over denne vent og se-politik, men jeg mener, at politikere og partier er for samfundsudviklingen, hvad meteorologer og DMI er for vejruddisigten. Forestil jer, hvor forundrede danskerne ville blive, hvis vejruddisigten lød som følger:

I eftermiddag og i aften måske sol og regn. Vurder selv, om det ikke er en smule fåget lokalt. Vender vi blikket mod 5-døgns-skemaet for de kommende dage, får vi temperaturer mellem vent og se som følge af et højtryk af varm luft.

Vi deler ikke Socialdemokraternes frygt for reformer, frygt for at fortælle om vores politik. Vi vil ikke vente og se. Vi vil arbejde, vi vil udvikle, vi vil reformere, vi vil sikre det danske samfund.

I dag er virkeligheden den, at Danmark står bedre rustet til fremtidens udfordringer end nogen sinde før og bedre rustet end noget andet land. Gennem en stor arbejdsindsats og en markant vilje til reformer har regeringen fremtids-sikret den danske vækst og velfærd. Det er en helt logisk fremdrift, for de reformer vil regeringen gennemføre.

Hvad er det så for nogle reformer? Ja, hvis man skal rydde op i redskabsskuret, er det mest smart at starte med at sætte hylderne op, før man begynder at lægge tingene på plads. På samme måde er vi startet med at se på de opgaver,

der skal løses, og har bagefter tilrettelagt strukturen efter det. Det blev til kommunalreformen.

Derefter har vi set på finansieringen med velfærdsreformen, og nu er vi så i gang med at se på, hvordan vi kan løse opgaverne i den offentlige sektor bedre, for med kvalitetsreformen er vi i fuld gang med at udvikle den offentlige service. Det handler grundlæggende om at indrette os bedre, om at tænke nyt og om at omorganisere, så vi fortsat kan levere service af høj kvalitet. Og her modtages alle ideer med kys-hånd.

Men igen er det, som om oppositionen ikke vil være med, for der kommer ingen konstruktive input. Lad mig sige det her: Vent og se-strategien duer nemlig ikke, for hvis man lader være med at gøre noget, gør man noget, men man gør bare noget forkert.

Det bringer mig videre til udenrigspolitikken, for også her går vi ind for at gøre noget ved tingenes tilstand. Danmark må påtage sig sin del af ansvaret for at sikre vores og andres frihed og fred. Mange er bekymrede over den danske tilstedeværelse i de internationale brændpunkter, og det er forståeligt.

Kl. 9.50

Danske soldater gør netop nu en stor indsats i bl.a. Afghanistan, Irak, Kosovo og Libanon. Jeg vil gerne her i dag udtrykke min dybeste respekt for de godt 1.300 danske soldater, der er aktive i internationale opgaver. De gør alle en stor indsats for at være med til at skabe en bedre og mere retfærdig verden, og jeg vil også gerne sende en varm tak til de mange pårørende, som har deres nære udstationeret. Tak for det.

Trods vores store internationale engagement er der stadig væk mørkemænd, der hævder, at udlandet ser på Danmark som et lukket land. Men Danmark er et åbent og tolerant samfund. Den danske befolkning opfatter ikke globaliseringen som en trussel, men som en mulighed og en chance. Faktisk er danskerne de mest globaliseringsbegeistrede i Europa.

Og ser vi på virkeligheden, kan vi konstatere, at der siden 2001 er sket en fordobling af opholdstilladelser til arbejde og studie. Således fik over 41.000 i 2006 en opholdstilladelse, fordi de enten havde fået et arbejde eller var i gang med et studium. I 2001 var tallet 16.000, for dengang var det ikke kvalifikationer, der gav adgang. Nej, under den socialdemokratiske regering var adgangsbilletten asyl og familiesammenføring.